

JANKO LEBAN:

Štruklji.

jedilnici trgovca Zormanana je stenska ura udarila dvanajst. Takoj so prihajali otroci drug za drugim v sobo. Lačni so poželjivo gledali na že pogrnjeno mizo. Nič čudnega! Otroci se h kosilu ne dajo prositi, posebno še, če vedo, da dobe kaj dobrega za pod zob. Danes je bila posebno Marica vsa srečna in vesela, saj jej je bila zaupala mati, da pride na mizo Maričina najpriljubljenejša jed — štruklji!

Kmalu dospeta v sobo tudi oče in mati ter sedeta za mizo. Otroci pa so sedli za drugo malo mizo, ki je stala v kotu. Sklenili so že roke k molitvi, zakaj pri Zormanovih niso nikoli pozabili molitve pred jedjo.

Po molitvi so se vsi veselo lotili jedi. Zormanovi otroci sicer niso smeli med obedom biti nevljudno preglasni, tudi so morali molčati, ko so starejši govorili, vendar jim je bilo dovoljeno med obedom očeta ali mater časih kaj vprašati. Tudi so smeli kaj povedati, posebno iz šolskega življenja. In tako se je zgodilo, da so si tudi danes sladili obed z živahnimi pogovori s starši.

Govorica je nanesla na prislovice.

Mali Stanko vpraša: »Atek, kaj se pa to pravi: Imata se kakor pes in mačka?«

»Jaz vem, jaz vem!« mu seže Marica v besedo. »To se pravi: Ne moreta se! Ne trpita drug drugega! Jaz bi vam znala povedati lepo zgodbico o tem!«

Vseh oči se obrnejo k Marici, ki prične govoriti takole: »Vsi veste, da ima stric Janko lepega kodra. Srčkana živalca je res ta pes! Včeraj mi je ugrabil klobčič. Vrgel ga je najprej kvišku, a ga potem zopet ujel. Stričev koder zna tudi plesati, igrati berača, kaditi smodko. Časih gre k peku po žemlje ali pa mora stricu iskati tobačnico. Res lepo ga je gledati!«

»Že prav,« reče oče; »ali kaj si hotela povedati pravzaprav?«

»No, vidite, ta koder je pred kratkim dobil nekaj kosti, ki se jih je držalo še nekaj mesa. To mu je seveda prav dobro dišalo in krepko se je lotil kosti. Nedaleč od njega je čepela mačka. Zdelo se je, da se jê kar sline cedijo po dobrem grižljaju, zakaj sumljivo se je smukala okolo kodra ter poželjivo gledala. Toda kodru ni kar nič bilo do njene družbe, neprenehoma je renčal ter muciki kazal zobe. Mu-

cike pa to ni motilo, predla je dalje in dalje ter se laskavo privijala h kodru, tako da je ta naposled menda res zaupal njeni prijaznosti. Mimo pride sosedov kužek, ki ga pa koder ne more trpeti. Ko koder ugleda kužka, se besno vanj zakadi, pustivši za hipec kosti. To priliko mačka uporabi, popade najlepšo kost in kot blisk šine odtod. Razljučen se koder vrne ter jo udari za mačko. Toda še hitreje skoči mačka na visok zid na dvorišču, kjer prične zložno obirati kost. Tu bi bili slišali kodra, kak dirindaj je uprizoril! Toda najsi se je še bolj repenčil in se spenjal ob zidu, mačke le ni preplašil. Jaz nisem kodru zamerila... Ti grda muca ti! Verjemite, prav jezna sem bila nanjo!»

Tako je pripovedovala Marica. Mati je v tem položila otrokom še nekaj štrukljev na krožnike in obedovali so dalje.

Zdajci Stanko zakriči: »Atek, atek, poglej, Marica mi je vzela kos štruklja! Kajneda, to ni prav, saj je ona tudi dobila svoj delež!«

Že bi se bil razvnel prepirček, toda oče pozove Marico, naj takoj stopi k njegovi mizi na odgovor. »Kdo je prej pravil zgodbo o psu in mački?« povpraša oče resno.

Marica ni zinila besedice, le rdečica jej je šinila v lice. Nato stopi k svoji mizici ter Stanku vrne vzeti košček štruklja. Oče pa nadaljuje: »Da, človek ne sme grajati pregreška drugih, dokler lastne napake ne opusti! Le pomislite pri tem na svetopisemsko primer o pezdirju in brunu, o čemer sem vam pravil oni dan!«

Prošlosti.

O, pridi k meni, pridi spet,
v sedanjost se obrni,
mladosti raj, preblag in svet,
krasoto vso mi vrni!

Krasoto sanj čarobno vso,
prelestnih čuvstev silo,
naj spet posluša mi uho
to pesem sladkomilo!

Vso pesem sreče, sanj in nad
in radosti veseljstva
poslušal bi, da srcu jad
moč vzame zadovoljstva!

Kaj sem imel, vem šele zdaj,
ko težko je življenje...
Le srcu zopet daj nazaj
kar hoče hrepenenje!

Miroslav Kunčic.

